

VROUWTJES IN DEN DOP

Ik had den tijd; de lucht welfde zich zoo strak-blauw boven de stad, die ik niet kende en die me zoo mooi leek, met de donzige sneeuwranden langs brugleuningen en portieken, en een zacht sneeuwen deken op de hooge huizendaken; ik mocht dwalen waar ik wilde, dus — ik genoot. De groote kerk, een wonder van middeleeuwsche bouwkunst, leek een sprookje, nu de kant-achtige versieringen zich afteekenden tegen een zoo reinen achtergrond. Van het hoogste dak stoof de sneeuw, fijn-poeierend, naar beneden. En zelfs in de druk-begane straten lag de witte pracht, hoewel ten deele weggeruimd, nog dik genoeg om een arreslee gelegenheid te geven door het stads-centrum te glijden, een schouwspel dat zeker niet dikwijls te zien was, getuige de verbaasde blikken van de menschen, die staan bleven om er naar te kijken.

Toen ik kwam in een wat stillere straat, hoorde ik ineens, half achter me, een meisjesstem: „Loop toch wat harder. Je zeurt zoo. En daarnet kon je 't zoo goed. Je moet draven. Toe, niet stappen; draven!”

Al bevelender en ook al boozer werd het stemmetje.

Met een gleed me een kindersleetje voorbij, zoo'n miniatuur-nabootsing van een echte ar. Er op zat een stevig meisje van misschien een jaar of zes; er voor liep, trekkend aan een touw, dat over zijn schouder ging, een jongetje van misschien vier. Een dik kereltje, maar dat me toch niet stevig leek. Z'n oogjes zagen wat soezig; hij zei niets terug, doch deed z'n best te draven, zooals zusje zei. Ze gingen me voorbij en kwamen van 't andere straat-einde weer terug. Nog draafde het jongetje. Maar nu berispte zusje weer: „niet zoo aan den kant.” En toen ze met haar voet even raakte aan een van de sneeuwheuveltjes, die door de mannen welke getracht hadden de trottoirs te reinigen daar waren opgeworpen, kwam 't met nog meer nadruk: „niet zoo langs den kant. Niet zoo slingeren. Je lijkt wel dronken.”

Even verbaasde me dat woord in den mond van een kind, blijkbaar uit den netten stand.

Ze keerden weer. Hoewel ik het in 't loopen niet gemerkt had, scheen de straat een ietsje te hellen, want het jongetje trok nu blijkbaar met nog meer moeite. En toen weer 't bevel kwam: „draven”, vroeg hij bedeesd:

„Geef jij dan een zetje?”

„Wat zeg je?” klonk het terug.

„Geef jij dan een zetje?”

„Ja. Als je dan ook draaft.”

Weer deed het jongetje zijn best. En 't oudere zusje was wel zoo goed zich even af te zetten, maar bleef verder genoegelijk zitten, en liet zich

door haar jonger, en heusch niet robust broertje, trekken.

Er kwam een ander sleetje. Ditmaal waren het twee meisjes. 't Oudste leek ongeveer even oud als 't eerste meisje; ze was iets langer, doch fijner. 't Andere kindje, dat op de slee zat, was kleiner en wellicht drie jaar op z'n hoogst.

De oudste bleef bij 't aankomen even staan en nam 't geval op.

Blijkbaar kenden de kinderen elkaar. Toen riep ze resoluut: „Hier, laat Bernard Liesje trekken. Jij bent veel te zwaar voor hem. Dan trek ik jou.”

't Dametje op de slee leek de ruil goed. 't Nieuwe meisje was grooter en sterker dan Bernard; ze zou dus harder kunnen sleeën.

'k Zag nog even hoe de ander, met een air van zorgend moedertje, het touw van haar slee lei over Bernards schouder en daarna den doek, waar haar zusje in gewikkeld was, steviger instopte.

„Voorzichtig, hoor Ber, Liesje is nog zoo klein en veel lichter dan Greta,” hoorde ik ze zeggen. Toen nam ze resoluut het touw van Greta's slee.

Ik had wel willen blijven kijken hoe lang het duren zou, voor ze, geërgerd, zou zeggen: „Nu heb jij lang genoeg gezeten. Nu slee jij Bernard en ik Liesje. Want zij zijn de jongsten.” Want ik voorvoelde, dat het daartoe komen moest. Ze was niet een meisje om het te kunnen zien, dat een kleiner kind zich aldoor inspande.

Maar de lucht werd grijs; er vielen enkele fijne vlokken en ik begon te bedenken, dat het tijd werd om te gaan naar 't huis waar men mij wachtte. Bovendien: je kan in een stad niet een straat twee- of meer-malen op en af gaan, en er zelfs stilstaan, zonder de aandacht te trekken. En wat heb je daaraan?

Dus liep ik door, maar ik soesde voort over de twee meisjes, die ik even had ga-geslagen, tot een trottoir, waarvan men de sneeuw juist ver genoeg had weggeruimd om de tegels daaronder levensgevaarlijk te maken, me noopte tot opletten.

Want ik had in die beiden twee vrouwentypen meenen te herkennen: de vrouw die neemt, al wat men haar aanbiedt, en die meent, dat ook het haar niet-gegevene haar rechtens toekomt; en de vrouw die geeft; haar zorg, haar liefde, aan het zwakke allereerst, maar ten slotte aan ieder met wie ze in aanraking komt. Eenvoudig omdat het hart haar tot zorgen en geven dringt.

„Och kom, kinderspel en dan zulke ernstige gedachten? Wie weet hoe die twee bij 't opgroeien nog veranderen.”

O ja. Maar toch: 't zijn vrouwtjes in den dop.

J. M. W.—W.